

CAP A UN NOU CONGRÉS DE CULTURA CATALANA

Divendres de la setmana passada, es va anunciar la “crida inicial” d’un nou Congrés de Cultura Catalana, que es preveu celebrar durant els anys 2024 i 2025.

L’esdeveniment, convocat per la Fundació Congrés de Cultura Catalana, vol seguir el fil conductor que connecta el moment en què es va desenvolupar el primer Congrés, entre 1975 i 1977, amb l’actual. Per descomptat que els contextos són ben diferents, però hi ha elements que admeten diverses relacions.

En primer lloc, el Congrés de Cultura Catalana dels anys setanta va generar un enorme impacte arreu dels Països Catalans i va permetre el disseny d’estructures i de consensos, tal com afirmen els mateixos organitzadors del congrés futur, de cara a com s’havia de potenciar el coneixement de la llengua catalana després de dècades —i de segles— d’adversitat. Aquell congrés va ser un revulsiu que va servir per a vertebrar en diferents àmbits —cultura, medi ambient, activisme, etc.— una nació tan intencionadament desconnectada com la dels Països Catalans, posteriorment frustrada pels entrebancs d’unes autonomies que van fer que Catalunya, el País Valencià i les Illes Balears es tancaren en si mateixes i que les institucions d’aquests tres territoris no desenvoluparen una dinàmica de treball comú, conjunt i coordinat.

Abans del fet autonòmic, el Congrés es va celebrar en un clima de gran optimisme i de clara voluntat de transformació social, tal com explicava en una entrevista a aquest setmanari l’historiador Agustí Alcoberro, president de la Fundació Congrés de Cultura Catalana. Però, en canvi, afegia el mateix Alcoberro, “quan es va tancar el Congrés de Cultura Catalana estàvem en un moment en el qual es viuria una mena de reforma dins del mateix sistema, i no la ruptura democràtica que volíem”. Aquell desig, incentivat en els joves que havien viscut les revoltes universitàries del Maig de 1968, coincidia també amb un teixit social que emergia a les

acaballes del franquisme en forma de centres catòlics, d’associacions de veïns, d’excursionistes o de sindicats. L’èxit del Congrés de Cultura Catalana no s’explica sense aquesta confluència que va donar lloc a entitats o projectes que han tingut continuïtat, com ara l’Associació d’Escriptors en Llengua Catalana, o que en reforçava d’altres constituïts abans i que encara estan ben vius, com la Universitat Catalana d’Estiu.

Quin paper pot tenir, ara mateix, un nou Congrés de Cultura Catalana? Han passat cinquanta anys d’aquell esdeveniment que, com diuen els organitzadors del nou Congrés, va ser “un espai obert de trobada on recuperar l’autoestima col·lectiva i on es van generar noves il·lusions, horitzons, espais i lideratges”. Aquesta premissa, no cal dir-ho, encaixa perfectament amb el moment actual.

L’arribada de la dreta i la ultradreta al govern valencià i al de l’Aragó —on hi ha la Franja— i a la governabilitat de les Illes Balears, sumada a la institucionalització de la ultradreta francesa a Perpinyà i a la desorientació que viu el catalanisme després dels fets d’octubre del 2017, requereixen nous estímuls per a trobar un nou camí conjunt. Aquest camí ha d’estar basat en la defensa i en l’enfortiment cultural, en la promoció lingüística, en la incorporació de nous actors i en una autoestima capaç de generar noves dinàmiques guanyadores, que vagin més enllà de la resistència que tant ha caracteritzat el país al llarg de la seua història.

Si el Congrés de Cultura Catalana va ser capaç de mobilitzar una gran part de la societat ara fa cinquanta anys a còpia d’il·lusió i esperança, no cal dir que en el moment actual hi ha encara més elements que poden fer possible un revulsiu com aquell. En la situació actual, recuperar l’autoestima i dibuixar nous horitzons és fonamental, i és en aquest sentit que el Congrés de Cultura Catalana es pot convertir en la nova partitura d’un país necessitat d’iniciatives com aquesta.

El Temps

NÚMERO 2.059
EDICIONS DEL PAÍS VALENCIÀ, SA

EDITOR
ELISEU CLIMENT

ASSESSOR EDITORIAL
MANUEL LILLO I USECHI

DIRECTOR DE CONTINGUTS
ÀLEX MILIAN

CAP DE REDACCIÓ
VÍCTOR MACEDA

COORDINADORA
ASSUMPCIÓ PALAU
REDACCIÓ DE BARCELONA
XAVIER PUIG I LAURA TAPIOLAS
REDACCIÓ DE VALÈNCIA
MOISÉS PÉREZ I VIOLETA TENA
REDACCIÓ DE PALMA
MIQUEL PAYERAS
CORRECCIÓ LINGÜÍSTICA
FERRAN BALLESTER
TRADUCTORA
LAURA OBRADORS
COL·LABORADORS GRÀFICS
JORDI BORRAS, ISAAC BUJ,
MIGUEL LORENZO, SALVADOR LLOSA
I JORDI PLAY
DISSENY, MAQUETACIÓ I GRÀFICS
ANA VANESA PRIETO
DISSENY DE LA PORTADA
TONI PAYÀ

GERENT
PILAR MARTÍ
PUBLICITAT I PROMOCIÓ
SALVA MARTÍNEZ
ADMINISTRACIÓ
GEMMA GARRIDO
SUBSCRIPCIONS
MARIA JOSEP CÁNOVAS
963 535 100, extensió 6230
L’atenció serà de 9:00 a 14:00 hores
subscripcions@eltemps.cat

REDACCIÓ DE VALÈNCIA
OCTUBRE CENTRE DE CULTURA
CONTEMPORÀNIA
Carrer de Sant Ferran, 12
46001 València
963 535 100

REDACCIÓ DE BARCELONA
Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esq. 08008 Barcelona
932 384 262

REDACCIÓ DE PALMA
Carrer de l’Almudaina,
8 entresòl-dreta. 07001 Palma
971 720 763

WEB
www.eltemps.cat
CORREU ELECTRÒNIC
eltemps@eltemps.cat

FOTOMECÀNICA I IMPRESSIÓ
ROTIMPRES. AIGUAVIVA (GIRONÈS)
DIPÒSIT LEGAL
V-853-1984

Amb el suport:

 Generalitat de Catalunya

Cap part d’aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap mitjà: mecànic, fotoquímic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, ni de cap altra mena, sense permís de l’editor.

 appec
editors de revistes i digitals